ยอดนักสืบราชวงศ์หมิง
大明神探于谦

สื่อกัง
เขียน

เรืองชัย รักษ์ศรีอักษร
แปล

ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์อรุณ กรุงเทพมหานคร

คำนำสำนักพิมพ์

ขึ้นชื่อว่ายอดนักสืบ ย่อมต้องเป็นสุดยอดผู้เปิดโปงแผนร้าย คลี่คลายคดีฆาตกรรม

อวี๋เชียน เป็นยอดขุนนางผู้หนึ่งในสมัยราชวงศ์หมิงที่เก่งกาจด้านการไขคดี เขาเชื่อว่าไม่มีคดีใดที่เขาไขไม่ได้ ไม่มีปริศนาใดที่แก้ไม่ตก

ยอดนักสืบราชวงศ์หมิง เป็นนิยายจีนโบราณแนวสืบสวนสอบสวนที่กล่าวถึงหกคดีฆาตกรรมที่อวี๋เชียนใช้ความชาญฉลาดและความช่างสังเกตแก้ปริศนา และเมื่อได้คุณเรืองชัย รักษ์ศรีอักษร เป็นผู้ถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาไทย ยิ่งช่วยเพิ่มอรรถรสในการอ่าน

ก่อนน้ำชาจะเย็นชืด เชิญพบกับอวี๋เชียนบ้าได้เลยค่ะ

สำนักพิมพ์อรุณ

กรกฎาคม ๒๕๖๒

ทดลองอ่าน

อวี๋เชียนนอกจากมีสมญาว่านักสืบเทวดาผู้เที่ยงธรรมแล้ว
ยังถูกเรียกขานว่าอวี๋บ้า เขามักทำเรื่องแปลก ๆ
ที่ไม่มีใครเข้าใจว่าในสมองของเขาคิดอะไรอยู่

นักอ่าน

เรื่องที่หนึ่ง
ดอกไห่ถังหยก

ทดลองอ่าน

ต้นเรื่อง

คลองจิงหังต้าอวิ้นเหอ[๑] ตลอดเส้นทางปกคลุมด้วยเงาของร่มไม้ใบหญ้าที่เกิดจากอาทิตย์ส่องเฉียง ไหลคดเคี้ยวไปสู่เมืองทงโจวในเขตชานเมืองเป่ยจิง บนผิวน้ำมีไอหมอกลอยอ้อยอิ่ง นาน ๆ ครั้งจะมีเรือสินค้าลำใหญ่ใบเรือขนาดมหึมาแล่นผ่านมา เหล่าลูกเรือสวมเสื้อนวมแขนกุดสีขาวกลางเก่ากลางใหม่ เผยให้เห็นท่อนแขนสีดำแดงที่กำยำ ต่างส่งเสียงร้อง “เฮยโย่ว ๆ” เป็นสัญญาณ ใบพายจ้วงลงไปในน้ำจนเกิดละอองน้ำกระเซ็นขึ้นมาเป็นพัก ๆ

ขณะนั้นเป็นกลางฤดูหนาว แสงตะวันสั้นกว่าปกติ บัณฑิตกลุ่มหนึ่งนั่งร่ายบทกวีอยู่บนเขื่อนริมคลอง ชูจอกเหล้ารสเลิศขึ้นสูง ชวนกันดื่มด้วยความสำราญ

แสงแดดอ่อน ๆ ค่อย ๆ จางลง ขณะที่ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงิน มีคนกลุ่มหนึ่งขี่ม้ามาปรากฏตัวที่ริมเขื่อน ทั้งหมดสิบสามคนสวมเสื้อขนสัตว์สีขาวเหมือนกันหมด ดูสะอาดเรียบร้อย ไร้ฝุ่นจับ มองออกทันทีว่าเป็นชาวมองโกล ข้างหลังยังมีม้าต่างอีกแปดตัว บนหลังม้าทุกตัวมีถุงผ้าป่านหนักอึ้งพาดอยู่ กอง

---

[๑] คลองใหญ่ยาวจากเมืองเป่ยจิง (ปักกิ่ง) ถึงเมืองหังโจว เพื่อการขนส่งสินค้าและเชื่อมต่อดินแดนภาคเหนือและใต้ของจีนเข้าด้วยกัน

คาราวานม้ามาหยุดอยู่ที่หน้าเรือนใหญ่ดูเป็นระเบียบหลังหนึ่ง

หัวหน้าเป็นชายมองโกลอายุราวสี่สิบเศษเดินเข้าไปในห้องโถงพลางตะโกนเป็นภาษามองโกลสองสามประโยค ป้ายที่แขวนอยู่เหนือประตูใหญ่เขียนว่า "โรงเตี๊ยมทงโจว" เถ้าแก่หนุ่มของโรงเตี๊ยมรีบวิ่งออกมาต้อนรับทันที

เถ้าแก่โรงเตี๊ยมชื่อหวังฟาน ใบหน้ากลม ดวงตาเหมือนลืมไม่ขึ้น หรี่จนเป็นเส้นตรง ที่มุมปากประดับรอยยิ้มตลอดเวลา สวมเสื้อสั้นสีน้ำตาล ประสานมือคารวะไม่หยุด หวังฟานเป็นคนเจ้าคารม ดังนั้นการค้าจึงไม่เลวนัก โรงเตี๊ยมแห่งนี้มีเพียงสามีภรรยาช่วยกันดูแล ไม่มีเสี่ยวเอ้อร์ หวังฟานทำหน้าที่พ่อครัว เก็บเงิน และยาม ภรรยาคอยดูแลงานเบ็ดเตล็ด รวมทั้งซักผ้าให้ลูกค้าและทำความสะอาด

วันนี้แขกกลุ่มนี้ดูไม่ธรรมดาเลย

ในกองคาราวานมีโฉมสะคราญอายุราวสิบแปดสิบเก้าสองนาง ต่างใช้ผ้าแพรปิดบังใบหน้า แต่ยังพอมองเห็นเค้าหน้าของทั้งสองได้ เป็นยอดหญิงงามที่หายากในแผ่นดิน หวังฟานมองตาค้าง ชายที่เป็นหัวหน้ากระแอมเสียงดังด้วยความไม่พอใจ หวังฟานหัวเราะแฮ่ ๆ โชคดีที่ภรรยาของเขาไม่เห็น

ชาวมองโกลกลุ่มนี้จู้จี้มาก จะเข้าพัก แต่ขอเก็บกวาดห้องพักเอง คนทั้งหมดใช้น้ำขัดถูพื้นห้องจนสะอาดเอี่ยม ยังเอาผ้าปูเตียงมาเองด้วย พอเข้าพักเรียบร้อยก็บอกให้หวังฟานไปหาซื้อลูกแพะที่อายุไม่เกินสามเดือน ด้วยจะเอามาต้มกิน คนที่เป็นหัวหน้าเห็นสีหน้าหวังฟานลำบากใจ จึงล้วงเงินแท่งห้าตำลึงออกมา ท่าทางเหมือนมีเงินก็คือเจ้านาย

หวังฟานเที่ยวหาในหลายหมู่บ้านจึงซื้อลูกแพะได้ แบกกลับมายังโรงเตี๊ยมทงโจว

ชาวมองโกลเอาลูกแพะไปหลังร้าน ลงมือเชือดกันเอง พวกเขาล้วงลำไส้ใหญ่ออกมา ล้างสะอาดแล้วกรอกเลือดแพะใส่ เอาลงต้มในหม้อ พอต้มสุกก็ใช้มีดหั่นเป็นท่อน ๆ แบ่งกันกิน ขณะกินก็พูดว่า "ให้คนจงหยวนได้เปิดหูเปิดตาเสียบ้าง อาหารเสริมชั้นดี!"

กลางดึกหวังฟานถือโคมกระดาษใส่ตะเกียงน้ำมัน เริ่มเดินยามตีบอกเวลา

ชาวมองโกลกลุ่มนี้นอนหลับเป็นตาย หวังฟานยืนพิงกรอบประตูโรงเตี๊ยมอย่างเกียจคร้าน ทันใดนั้นก็มีเสียงหวีดร้องอย่างน่ากลัวดังแว่วมาเข้าหู เขาพยายามแยกแยะทิศทางของเสียง พบว่ามาจากหลังร้าน หลังร้านเป็นห้องเก็บฟืนกับโรงม้า หวังฟานปลุกใจให้กล้าแล้วเดินตรงไปยังหลังร้าน โคมไฟในมือสั่นระริก

ในห้องเก็บฟืนมีแสงตะเกียงสว่าง

"ใครอยู่ในนั้น" หวังฟานร้องถาม

ไม่มีเสียงตอบ

หวังฟานออกแรงผลักประตู ประตูห้องเก็บฟืนเอียงล้มไปอีกด้านทันที ในห้องมีสาวงามในชุดขาวนางหนึ่งนอนอยู่ ใบหน้าหญิงสาวขาวผ่อง ดวงตาปิดสนิท ริมฝีปากสีชมพูเผยอออกเล็กน้อย เหมือนอยากจะพูดอะไรแต่มิอาจทำได้แล้ว ร่างอรชรอ้อนแอ้นนี้สามารถประชันโฉมกับนางคณิกาอันดับต้น ๆ ของหอไป่ฮวาในเมืองหลวงได้ ทว่าที่ทำให้หวังฟานยิ่งประหลาดใจก็คือใต้ร่างนางปูด้วยดอกไห่ถังนับไม่ถ้วน! กลีบดอกไห่ถังขาวโปร่งแสงคล้ายแผ่นน้ำแข็ง ราวกับว่าถ้าแตะถูกจะแตกสลาย หวังฟานมองออกทันที นางก็คือหนึ่งในสองหญิงงามชาวมองโกลเมื่อครู่นั่นเอง เขาขยับเข้าไปใกล้ แล้วพบว่านางตายแล้ว!

หวังฟานร้องด้วยความตกใจ หันหลังกลับ วิ่งออกมาจากห้องเก็บฟืนแล้วชนเข้ากับภรรยาอย่างจัง

ภรรยาร้องด่า "เป็นอะไรไป เจอผีหรืออย่างไร"

หวังฟานพูดปากคอสั่น "มีคนตาย รีบไปตามคนมา ชาวมองโกลกลุ่มนั้นเล่า"

ภรรยาหวังฟานถามด้วยความสงสัย "พวกนั้นเป็นคนร้ายหรือ"

สีหน้าหวังฟานตื่นกลัว เขารีบเอามือปิดปากภรรยา จากนั้นก็คว้าไม้คานขึ้นมา เดินย่องไปที่ห้องพักของชาวมองโกลกลุ่มนั้น

รอบ ๆ เงียบสงัด มีแสงตะเกียงลอดออกมาจากในห้อง หวังฟานออกแรงผลักประตู ประตูปิดแน่น เขาร้องเรียก ไม่มีเสียงขานตอบ มองเห็นเพียงเงาตะเกียงวูบไหว ภรรยาหวังฟานขยิบตาให้เขา หวังฟานเข้าใจทันที เขาใช้ตัว

โผเข้ากระแทกประตูเต็มแรง หลังจากบานประตูล้มลง ทั้งคู่กลับยิ่งแปลกใจ ในห้องไม่มีใครเลย ชาวมองโกลทั้งหมดหายไปในห้องที่ปิดมิดชิดอย่างไร้ร่องรอย ที่น่าแปลกยิ่งขึ้นก็คือบนพื้นห้องวางตะเกียงไว้เจ็ดดวง เปลวไฟของตะเกียงสั่นไหวตามแรงลม เงาของสองสามีภรรยาพลอยสั่นตามไปด้วย

หวังฟานหยิบไม้ขัดประตูที่หักเป็นสองท่อนขึ้นมา นึกในใจว่าคนในห้องนี้หายไปจากห้องที่ปิดมิดชิดใส่ดาลประตูไว้ได้อย่างไร

ทดลองอ่าน

๑
ข้าวต้มล่าปาของอวี๋เชียน

รัชศกเซวียนเต๋อแห่งต้าหมิง ปีที่สิบ วันที่แปดเดือนสิบสอง

หวังเจี้ยนเป็นญาติผู้พี่ของหวังฟาน เทียบกันแล้วหวังเจี้ยนมีชีวิตที่สุขสบายกว่า หวังเจี้ยนเปิดร้านเหล้าชื่อตึกเย่ว์ปินทางตอนใต้ของเมืองเป่ยจิง มีคนงานในร้านห้าคน พ่อครัวสามคน เขาเพียงแต่คอยร้องสั่งคนงานด้วยท่าทางสบายอารมณ์ หวังเจี้ยนชอบคบหาสหาย แต่ใครจะคาดคิดว่าคืนวันนี้ร้านเหล้าของหวังเจี้ยนจู่ ๆ จะเต็มไปด้วยซากข้าวของเสียหาย

ดึกมากแล้ว หวังเจี้ยนถือโคมสีแดงชาดยืนอยู่ที่หน้าประตูร้าน มองดูป้ายร้าน "ตึกเย่ว์ปิน" และข้อความว่า "ไท่ไป๋อี๋เฟิง"[๑] บนป้าย ฟังเสียงร้องเชิญชวนให้ดื่มของบรรดาลูกค้าชั้นบน แสงจากโคมไฟประเดี๋ยวสว่างประเดี๋ยวมืดส่องให้เห็นสีหน้าอมทุกข์ของหวังเจี้ยน

หวังเจี้ยนก้มหน้าต่ำขณะเดินผ่านห้องโถงที่เสียงอึกทึก ก้าวเร็ว ๆ ขึ้นบันไดไปชั้นบน แล้วเคาะประตู "ห้องฟ้า" ที่ปิดแน่นอย่างระวัง ประตูเปิดแง้มออกเป็นช่อง หวังเจี้ยนวางโคมไฟลงบนพื้น พูดเบา ๆ ว่า "ใต้เท้าอวี๋ ท่านทำให้

---

[๑] หมายถึง แบบฉบับของหลี่ไป๋ ร้านเหล้านิยมเขียนข้อความนี้ไว้เพื่อเชิญชวนให้ลูกค้ามาดื่มเหล้าโดยเอาอย่างหลี่ไป๋ ยอดกวีเอก

ผู้น้อยลำบากมากขอรับ”

ในห้องพิเศษมีโต๊ะแปดเหลี่ยมขัดถูสะอาดสะอ้านตัวหนึ่งตั้งชิดหน้าต่าง บนโต๊ะมีตะเกียงดวงหนึ่ง แสงตะเกียงสว่างจ้า มีชายฉกรรจ์ร่างผอมบางผู้หนึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะ เขาอายุสามสิบเศษ ดวงตาคมวาวดูมีชีวิตชีวาฝังลึกอยู่ใต้คิ้ว แก้มสองข้างตอบลง ดูเหมือนหนังหุ้มกระดูก มุมปากและหนวดเรียวเชิดขึ้นเสมอ ดูเหมือนยิ้มแต่ก็ไม่เชิง เขาสวมเสื้อสีขาว ใช้ผ้าโพกศีรษะ สวมรองเท้าดำไร้ฝุ่นจับ มือซ้ายถือม้วนเอกสารคดีความ คนผู้นี้ก็คืออวี๋เชียน รองหัวหน้าสำนักต้าหลี่[๒] คนปัจจุบัน รับผิดชอบงานด้านคดีความ ผู้คนให้สมญานามว่า “นักสืบเทวดาอวี๋ผู้ผดุงความยุติธรรม”

อวี๋เชียนเดิมเป็นจิ้นซื่อ[๓] ภายในเวลาสิบกว่าปีได้ตัดสินคดีความนับไม่ถ้วน จนมีชื่อเสียงกระฉ่อน ครึ่งปีก่อนแถบใกล้เมืองหลวงเกิดองค์กรลับที่ทำเรื่องชั่วร้าย ทั้งขายคน ปล้นชิง มีชื่อเสียงเลวร้ายมาก คนกลุ่มนี้ใช้ผ้าดำโพกหัวปักลายเป็นกลุ่มดาวเหนือเจ็ดดวง ชาวบ้านเรียกขานด้วยความหวั่นเกรงว่า “พรรคดาวดำ”

หัวหน้าโจรกลุ่มนี้ชื่อตงฟางเย่ว์ แม้แต่จักรพรรดิเซวียนเต๋อจูจานจีก็ถูกพรรคดาวดำวางแผนจับเป็นตัวประกัน ต่อมาอวี๋เชียนสืบคดีนี้จนกระจ่าง ช่วยจักรพรรดิให้พ้นอันตราย ศิษย์พรรคดาวดำจำนวนมากถูกขังไว้ในคุกกรมอาญารอการประหาร อวี๋เชียนจึงกลายเป็นขุนนางคนโปรดของจักรพรรดิ

อวี๋เชียนกับหวังเจี้ยนเป็นสหายกันมานาน ปกติเขาชอบพบแขกและกินอาหารที่นี่ ทว่าครั้งนี้มาที่ตึกเย่ว์ปินเพราะเรื่องใหญ่เรื่องหนึ่ง เขาต้องการกำจัดคนของสำนักตงฉ่าง[๔] กวาดล้างคนเลวรอบข้างจักรพรรดิ สถานที่ในการดำเนินการแผนการก็คือที่ตึกเย่ว์ปิน เพราะเขามาที่นี่ประจำ คุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมที่นี่ดี จึงขอร้องให้หวังเจี้ยนช่วย

---

[๒] เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่ตัดสินคดีความ เทียบเท่าศาลสูงสุด

[๓] คือ ผู้ที่ผ่านการสอบหน้าพระที่นั่งในระบบสอบรับราชการของจีนโบราณ

[๔] คือ หน่วยตำรวจลับของราชสำนักหมิง อยู่ในมือของพวกขันที

หวังเจี้ยนลังเล แต่เมื่อคิดดูแล้ว ราชสำนักเวลานี้มีพวกขันทีกุมอำนาจ ใครบ้างไม่เคียดแค้น จึงยอมตกลง

หวังเจี้ยนถลึงตาใส่อวี๋เชียน พลางถามว่า “ใต้เท้าอวี๋ช่วยชาวบ้านขจัดภัย ผู้น้อยยอมเสี่ยงชีวิตร่วมมือด้วย แต่ว่างานเลี้ยงวันนี้ของใต้เท้าอวี๋ แขกจะมาจริงหรือขอรับ”

อวี๋เชียนว่า “ข้าแอบอ้างชื่อตงฟางซวี่ รองเจ้ากรมพิธีการ คนผู้นี้ไปมาหาสู่ใกล้ชิดกับพวกสำนักตงฉ่าง เชิญพวกเขามากินข้าวต้มล่าปา[๕] ที่ห้องดินของตึกเย่ว์ปิน ขอเพียงพวกนั้นมา ข้ามีทหารสามสิบนายรอรับอยู่ ราชสำนักเวลานี้มีพวกขันทีเป็นภัยร้ายแรง ถ้าข้ากำจัดพวกตงฉ่างได้ ถึงต้องตายก็ไม่เสียดายชีวิต ข้าเตรียมโลงศพไว้ใบหนึ่ง พรุ่งนี้จะยกไปเข้าเฝ้าจักรพรรดิ ข้าจะยอมรับผิดต่อเรื่องนี้ทั้งหมด เจ้าก็อยู่ดูเรื่องสนุกกับข้าเถอะ”

หวังเจี้ยนพยักหน้า

ตรงหน้าอวี๋เชียนเป็นถั่วปากอ้าทอดหนึ่งจานกับน้ำเปล่าหนึ่งถ้วย

นี่คงมิใช่มื้อค่ำมื้อสุดท้ายของอวี๋เชียน รองหัวหน้าสำนักต้าหลี่ หวังเจี้ยนหวั่นใจ

อวี๋เชียนผายมือให้หวังเจี้ยนนั่งลง แล้วหยิบถั่วปากอ้าคั่วเม็ดหนึ่งวางลงบนโต๊ะ พลางพูดว่า “คนแรกที่มากินข้าวต้มล่าปามาแล้ว”

มีเสียงฝีเท้าดังแว่วมา ชายร่างใหญ่เดินผ่านประตูหน้าของตึกเย่ว์ปินเข้ามา คนผู้นี้อายุราวสี่สิบเศษ ผิวหนังบนใบหน้าหย่อนยาน คางเกลี้ยงเกลา ดูออกทันทีว่าเป็นขันที ทว่าที่ทำให้ผู้คนประหลาดใจก็คือคนผู้นี้ผัดหน้าทาแป้ง เป็นครึ่งชายครึ่งหญิง เขาคือบุคคลอันดับสามของสำนักตงฉ่าง ชื่อหวังชิว คนผู้นี้สังหารขุนนางซื่อตรงและคนดีนับไม่ถ้วน ชื่อเสียงฉาวโฉ่ หวังชิวที่มีท่าทางหยิ่งผยองเดินตรงไปที่ห้องดินซึ่งเป็นห้องพิเศษบนชั้นสอง แล้วสั่งเหล้าอาหารกินดื่มอย่างตะกละตะกลาม

อวี๋เชียนได้ยินเสียงประตูห้องดินปิดลง จึงหันมาพูดกับหวังเจี้ยน สีหน้า

---

[๕] เป็นข้าวต้มธัญพืชหลายชนิด ต้มกินในเทศกาลล่าปา ตรงกับวันที่แปดเดือนสิบสอง

อวี๋เชียนแข็งกร้าว “หวังชิวเพิ่งออกมาจากวัดวั่นโฝวทางใต้ของเมือง ปกติเจ้านี่ชอบคบหากับพวกนอกลู่ พระอาจารย์กว่างจื้อ เจ้าอาวาสวัดวั่นโฝวรังเกียจคนอย่างหวังชิว หวังชิวเคยกล่าวอาฆาตว่าจะเล่นงานพระอาจารย์กว่างจื้อ เมื่อวานจู่ ๆ หลวงจีนหยวนหมิง ลูกศิษย์ของพระอาจารย์กว่างจื้อก็หายตัวไป ต้องเกี่ยวข้องกับหวังชิวเป็นแน่ ดูที่ชายแขนเสื้อของเจ้านั่นสิ มีรอยเปื้อนสีแดงจาง ๆ สีหน้าโกรธเกรี้ยว หลวงจีนหยวนหมิงคงแย่แน่ ๆ”

หวังเจี้ยนว่า “ขันทีหวังฆ่าหลวงจีนหยวนหมิงหรือขอรับ”

อวี๋เชียนสั่นศีรษะ “หลังจากเลือดแข็งตัวแล้วจะเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลดำ แต่รอยสีแดงจาง ๆ ที่แขนเสื้อหวังชิวไม่ได้กลายเป็นสีดำ ก็หมายความว่านั่นมิใช่เลือด ข้ารู้ว่าที่วัดวั่นโฝวมีอุโมงค์แห่งหนึ่งเต็มไปด้วยภาพฝาผนัง ดูท่าหวังชิวคงจับหลวงจีนหยวนหมิงขังไว้ในอุโมงค์ คราบสีแดงที่แขนเสื้อคงเป็นสีชาดบนภาพวาดพวกนั้น” เขาพูดพลางหยิบถั่วปากอ้าในจานเม็ดที่สอง “คนที่สองที่มากินข้าวต้มล่าปามาแล้ว”

ชายร่างเล็กผอมใบหน้าขาวผ่องปรากฏตัวขึ้นที่หน้าบันไดชั้นล่าง

คนผู้นี้สวมชุดยาวสีแดงเข้ม ถือดาบมาด้วย เขาคว้าตัวเสี่ยวเอ้อร์ไว้สอบถามว่าหวังชิวอยู่ห้องไหน

เสี่ยวเอ้อร์มีท่าทีนอบน้อม ตอบไปตามตรง คนผู้นี้ก็คือจ้าวเฟิ่ง บุคคลอันดับสี่แห่งสำนักตงฉ่าง

อวี๋เชียนรอให้จ้าวเฟิ่งเข้าไปในห้องดินแล้วจึงพูดด้วยสีหน้าดูแคลนว่า “จ้าวเฟิ่งคนนี้ทำหน้าที่หาสตรีให้จักรพรรดิ ไปเจียงหนานคราวก่อน เขาคัดเลือกสตรีส่งเข้าวังนับไม่ถ้วนเพื่อถวายตัวบำเรอจักรพรรดิ จากนั้นก็ให้ครอบครัวหญิงสาวเหล่านั้นจ่ายเงินเป็นค่าไถ่ตัว ดูสิ รองเท้าเขาเปื้อนโคลน ไหล่กับหลังก็เปียกโชกเล็กน้อย น่าจะเพิ่งเดินฝ่าฝนมา”

หวังเจี้ยนถามด้วยความสงสัย “แต่เมืองหลวงฝนไม่ตกนานแล้ว”

อวี๋เชียนก้มมองถั่วปากอ้าในมือ “สวนดอกไม้ของโจวอ๋องจูโหย่วเจวียที่เพิ่งสร้างเสร็จมีบ่อน้ำพุที่มีน้ำพุ่งออกมาตลอดเวลา คนที่เดินผ่านจะเปียกโชก ส่วนที่จ้าวเฟิ่งไปพบโจวอ๋อง น่าจะไปขอร้องให้ช่วย”

“ขอให้ช่วยรึขอรับ”

“ใช่ ดูแล้วแผนของข้าคงถูกเปิดเผยแล้ว สายลับของสำนักตงฉ่างมีอยู่ทุกแห่ง ในสำนักต้าหลี่ก็มีคนของพวกนั้น ข้าสังเกตเห็นรอยเปื้อนหมึกใหม่ ๆ ที่ข้อมือกับชายแขนเสื้อของจ้าวเฟิ่ง จ้าวเฟิ่งอยู่ที่บ้านเขียนจดหมายถึงหวังชิวเตือนไม่ให้หวังชิวมาที่ตึกเย่ว์ปิน เพราะความรีบเร่งเลยปัดถูกจานฝนหมึก แต่หวังชิวออกจากบ้านไปแล้ว จ้าวเฟิ่งจึงต้องมาเรียกหวังชิวกลับ แน่ละ นี่เป็นเพียงการคาดคะเนของข้า”

“โจวอ๋องจะช่วยพวกนั้นหรือไม่ขอรับ”

อวี๋เชียนส่ายหน้า ยิ้มเจื่อนแล้วพูดว่า “โจวอ๋องเป็นจิ้งจอกเฒ่า รู้จักแต่นั่งรอเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ ดูท่าคงจะมีเรื่องสนุกให้ดู เถ้าแก่หวัง คนที่มากินข้าวต้มล่าปาคนที่สามมาแล้ว” เขาพูดพลางหยิบถั่วปากอ้าเม็ดที่สามมาวางบนโต๊ะ

ชายอ้วนอายุราวหกสิบเดินผ่านประตูใหญ่ตึกเย่ว์ปินเข้ามา

คนผู้นี้ชื่อหลิงอู๋จี๋ เป็นบุคคลอันดับสองของสำนักตงฉ่าง เจ้าเล่ห์แสนกลเชี่ยวชาญการวางยาพิษ แต่ไม่มีวิทยายุทธ์ หลิงอู๋จี๋ตรงขึ้นชั้นบนทันที เขาไม่ได้ไปหาหวังชิวและจ้าวเฟิ่ง แต่ตรงมาผลักประตูห้องฟ้า มองดูอวี๋เชียนและหวังเจี้ยนพูดอย่างเย็นชาว่า “ใต้เท้าอวี๋แห่งสำนักต้าหลี่ ที่แท้อยู่ที่นี่เอง! หลอกพวกเราว่าใต้เท้าตงฟางเชิญมากินข้าวต้มล่าปา พวกเราประเมินเจ้าต่ำเกินไปแล้ว”

สีหน้าอวี๋เชียนเรียบเฉย จัดถั่วปากอ้าสามเม็ดบนโต๊ะเรียงเป็นแถว

หวังชิวและจ้าวเฟิ่งในห้องดินเดินตามเสียงมาแล้ว หวังชิวเอามือกอดอกพูดด้วยความโกรธเกรี้ยว “คนแซ่อวี๋ เจ้าบังอาจยุ่งกับคนของสำนักตงฉ่างรึไม่อยากมีชีวิตแล้วใช่หรือไม่”

จ้าวเฟิ่งมีสีหน้าดูแคลน

หลิงอู๋จี๋สะบัดแส้ปัดฝุ่น แล้วส่งสัญญาณให้สองสหายแห่งสำนักตงฉ่างหยุดพูด เขาจ้องมองอวี๋เชียนพลางพูดว่า “ใต้เท้าอวี๋ ทำไมเจ้าไม่ละเว้นพวกข้า สมควรจะรู้ด้วยว่าจักรพรรดิมิอาจขาดพวกข้า เจ้าฆ่าพวกข้าแล้ว ใครจะอยู่เป็นเพื่อนจักรพรรดิให้ทรงหาความสำราญ ถ้าจักรพรรดิไม่สบายพระทัย ทุกคนล้วนต้องเดือดร้อน”

หวังชิวพูดเสียงกร้าว “หลิงเหล่าเอ้อร์ ไม่ต้องเสียเวลาพูดมาก พวกเราเชือดมันเลย จะได้สิ้นเรื่องสิ้นราว ทางจักรพรรดิ พวกเราจัดการได้”

อวี๋เชียนยิ้มเยาะ “เถ้าแก่หวัง เมื่อครู่ข้าวิเคราะห์หวังชิวกับจ้าวเฟิ่ง สองกงกงแห่งสำนักตงฉ่างให้เจ้าฟังแล้ว ถึงคราววิเคราะห์หลิงกงกงบ้าง”

สามขันทีมองหน้ากันไปมา

หวังเจี้ยนทำคอย่น เวลานี้เขาอยากหนีไปให้พ้น ๆ

“หลิงกงกง เจ้าสามารถนั่งเก้าอี้อันดับสองของสำนักตงฉ่างได้ ก็เพราะเจ้าช่วยจักรพรรดิหลอมยาอายุวัฒนะ จักรพรรดิทรงหลงใหลวิชาเซียน คงจะเสวยยาของเจ้าไม่น้อยแล้ว ยาเซียนส่วนใหญ่ประกอบด้วยผงชาด กำมะถัน ดินประสิว จักรพรรดิเสวยยาวิเศษของเจ้ามาก เจ้าเองเป็นคนหลอมยา ย่อมกินมากกว่า ดูง่ามมือของเจ้าสิ รอยดินประสิวดำเขรอะ ผงแร่พิษคงซึมเข้ากระดูกนานแล้ว ข้าไม่ต้องสังหารเจ้าหรอก เจ้าคงมีชีวิตอยู่ไม่นานแล้ว”

หลิงอู๋จี๋ส่งเสียงคำรามในลำคอ

“เจ้าหลอมยา มักใช้แมวลายทดสอบพิษใช่หรือไม่ ข้าเห็นข้างหลังเจ้ามีแมวลายตัวหนึ่งเดินตามมา ขาหน้าซ้ายของมันเต็มไปด้วยคราบเลือด ส่วนมือขวาของเจ้าในแขนเสื้อก็พันผ้าขาวไว้ ดูท่าเจ้าคงใช้ลูกแมวทดสอบพิษ แต่ใช้ปริมาณยามากเกินไป ทำให้ลูกแมวถูกพิษตาย เวลานี้แม้แต่แม่แมวก็ตามล้างแค้นเจ้า”

ทุกคนหันไปมอง แล้วพบว่ามีแมวลายตัวหนึ่งหมอบอยู่ที่เชิงบันได มันขี้ขลาดจึงไม่กล้าขึ้นมาชั้นบน ขาหน้าซ้ายของแมวมีรอยเลือดจาง ๆ

หวังชิวตวาด “อย่าพูดจาเหลวไหล”

อวี๋เชียนชูเอกสารบนโต๊ะขึ้น พลิกเปิดดูพลางกล่าวว่า “หลิงอู๋จี๋ เดือนที่แล้วเจ้าแอบอ้างจักรพรรดิ ขู่เรียกเงินสินบนจากใต้เท้าหวงกรมลี่ปู้[๖] แต่ถูกปฏิเสธ เจ้าจึงวางยาพิษสังหารใต้เท้าหวง หวังชิว เดือนก่อนเจ้าอ้างว่าตรวจเรื่องทุจริต จับเจ้าหน้าที่กรมคลังสามคน จากนั้นก็ยึดครองทรัพย์สมบัติของพวกเขา

[๖] คือ กรมที่ทำหน้าที่แต่งตั้ง เลื่อนขั้น และถอดถอนขุนนาง

ยังส่งบุตรและภรรยาของพวกเขาไปทำงานในกองทัพ จ้าวเฟิ่ง สิบวันก่อนเจ้าฉุดคร่าหญิงชาวบ้านสิบนางเข้าวัง...ทั้งหมดนี้มิใช่ความผิดที่มีโทษสมควรตายรึ เจ้าอาศัยที่เป็นคนโปรดของจักรพรรดิทำแต่เรื่องชั่วร้าย ไม่กลัวสวรรค์ลงทัณฑ์หรือ”

ทันใดนั้นก็มีเชือกบ่วงสามเส้นทิ้งห้อยลงมา

สามขันทีแห่งสำนักตงฉ่างถูกบ่วงเชือกคล้องคอไว้ทันที หลังจากที่เชือกรัดแน่น ทั้งสามก็เริ่มดิ้นทุรนทุราย ทหารสำนักต้าหลี่สามสิบนายที่ซ่อนตัวอยู่ในตึกเย่ว์ปินกรูกันออกมาทันที ชูอาวุธเดินรี่เข้ามารุมฟันสามขันที

ตะเกียงบนโต๊ะแปดเหลี่ยมถูกปัดตกจากโต๊ะทันที แสงไฟกับเงาคนสับสนวุ่นวาย...

ขณะนี้จูโหย่วเจวียหรือโจวอ๋องแห่งราชวงศ์หมิงนั่งอยู่ริมหน้าต่างตึกกระเรียนขาว ซึ่งเป็นร้านเหล้าฝั่งตรงข้ามกับตึกเย่ว์ปิน โจวอ๋องใบหน้าขาวคางแหลม ท่าทางวางอำนาจ มุมปากห้อยลง มือกำเหอเทา[๗] สองลูกไว้แน่น เขาอยู่ในชุดยาวสีน้ำเงิน สวมรองเท้าส้นหนาสีดำ เดิมทีโจวอ๋องไม่รู้แผนการของอวี๋เชียนเลย กระทั่งจ้าวเฟิ่งมาขอความช่วยเหลือ พอรู้แล้วให้รู้สึกตกใจ อวี๋เชียนนอกจากมีสมญาว่านักสืบเทวดาผู้เที่ยงธรรมแล้ว ยังถูกเรียกขานว่าอวี๋บ้า เขามักทำเรื่องแปลก ๆ ที่ไม่มีใครเข้าใจว่าในสมองของเขาคิดอะไรอยู่

อวี๋เชียนกำจัดพวกขันทีเพื่อให้ชาวบ้านอยู่อย่างสงบสุข แต่ภัยขันทีในราชวงศ์หมิงสั่งสมมานานหลายปี ไหนเลยจะตัดหญ้าถอนรากได้ง่าย ๆ ยิ่งกว่านั้นเขาไม่ได้รับพระราชานุญาตจากจักรพรรดิก็ลงโทษพวกขันทีโดยพลการ ยิ่งเป็นเรื่องที่น่าตกใจ เดิมโจวอ๋องอยากห้ามอวี๋เชียน แต่เกรงว่าคงไม่ทันแล้ว เขาจึงพาคนสนิทสี่คนมาคอยสังเกตสถานการณ์ที่นี่ แล้วค่อยลงมือตามสภาพ

ขณะเดียวกันบนตึกเย่ว์ปินฝั่งตรงข้ามมีเสียงต่อสู้ฆ่าฟันกันดังสนั่น โจวอ๋องยืนอยู่ริมหน้าต่าง ลูกเหอเทาในมือหมุนไปมาไม่หยุด รู้สึกลังเล เขาคิด

---

[๗] วอลนัต

ทบทวน รู้สึกว่าตนเองสมควรมีท่าทีชัดเจน จึงหายใจเข้าลึก ๆ ตั้งสติ ถนนหน้าตึกเย่ว์ปินตามไฟสว่างจ้า ชาวบ้านมามุงดูกันเต็มถนนแล้ว พอทุกคนรู้ว่ากำลังฆ่าพวกขันทีก็โห่ร้องด้วยความดีใจ พวกทหารชูคบไฟขึ้น เดินไปมาหน้าประตูคอยดูแลความสงบเรียบร้อย โจวอ๋องเดินขึ้นบันไดไป สีหน้าเครียด

อวี๋เชียนกำลังยืนครุ่นคิดอยู่ข้างโต๊ะแปดเหลี่ยมในห้องฟ้า พึมพำกับตนเองว่า “ขาดไปเม็ดหนึ่ง”

เหล่าทหารมองเห็นชัดเจน เดิมบนโต๊ะแปดเหลี่ยมมีถั่วปากอ้าคั่วหนึ่งจาน มีสามเม็ดวางเรียงเป็นแถวบนโต๊ะ เป็นสัญลักษณ์แทนสามขันที อวี๋เชียนหยิบถั่วเม็ดใหญ่ที่สุดในจานขึ้นมา ชูขึ้นตรงหน้า

เขาหมายถึงหัวหน้าสำนักตงฉ่างไม่ได้มา

ถึงตอนนี้ทหารนายหนึ่งเดินมาหา รายงานอวี๋เชียนว่า “เรียนใต้เท้า ส่วนล่างของหวังชิวสมบูรณ์ดี เขาเป็นขันทีปลอมขอรับ”

มีรอยย่นปรากฏที่มุมตาของอวี๋เชียน เขาทุ่มเททำงานเพื่อชาติและราษฎรมาสิบกว่าปี สามารถตายพร้อมกับพวกขันที ไม่รู้สึกเสียดายชีวิต

หวังเจี้ยนมองทั่วห้องที่ข้าวของกระจุยกระจาย ไม่มีใจจะคิดว่าตนเองเสียหายเป็นเงินเท่าไร เพียงถามอย่างงุนงงว่า “ใต้เท้าอวี๋ คนอย่างหลิงอู๋จี๋ ทั้งฟ้าพิโรธผู้คนชิงชัง แม้แต่แมวลายก็มาแก้แค้นเช่นนั้นหรือขอรับ”

อวี๋เชียนส่ายหน้า “หลิงอู๋จี๋ใช้แมวลายทดลองพิษ พอนานเข้าแมวลายย่อมเห็นหลิงอู๋จี๋เป็นศัตรู เขาใช้ยาพิษฆ่าลูกแมว ยังเอายาไปป้อนแม่แมว แต่ถูกแม่แมวข่วนจนมือขวาบาดเจ็บ”

อวี๋เชียนเงยหน้าขึ้น จึงเห็นโจวอ๋องยืนอยู่หน้าประตูห้อง อวี๋เชียนคาดเดาล่วงหน้าแล้วว่าจิ้งจอกเฒ่าเจ้าเล่ห์ตรงหน้าต้องมาดูความเคลื่อนไหวเป็นแน่ จึงยิ้มให้

มือสองข้างของหวังชิวจับบ่วงเชือกที่คอไว้แน่น ดังนั้นเมื่อปลายดาบของทหารแทงทะลุอกจึงไม่ได้ดิ้นรน ส่วนจ้าวเฟิ่งดึงเชือกที่คล้องคอขาด แต่เพราะขาขวาถูกฟันบาดเจ็บมิอาจหนีได้ ถูกทหารรุมฟันจนตาย หลิงอู๋จี๋กำตัวดาบสองเล่มไว้แน่น แต่ถูกดาบอีกเล่มเสียบทะลุหลัง

โจวอ๋องพูดอย่างเย็นชาว่า “ใต้เท้าอวี๋ ชีวิตชดใช้ด้วยชีวิต ดูแล้วเจ้าคงเตรียมใจพร้อมที่จะตายแล้วสิ”

อวี๋เชียนยังคงยิ้มเจื่อน “ท่านอ๋อง ท่านเองก็อยากกำจัดพวกขันที แต่คิดว่าเสี่ยงเกินไปก็เลยยืนดูอยู่ข้าง ๆ ผู้น้อยช่วยลงมือแทนท่าน ช่วยให้ท่านไม่ต้องเหนื่อยแรงขอรับ”

คำพูดของอวี๋เชียนตรงกับที่โจวอ๋องคิดในใจ

ทดลองอ่าน

๒
จักรพรรดิเซวียนเต๋อ

วันต่อมาในวังหลวง

นี่เป็นการประชุมในท้องพระโรงยามเช้าครั้งสุดท้ายของจักรพรรดิเซวียน-เต๋อจูจานจี

จักรพรรดิเซวียนเต๋อที่มีพระวรกายอ้วนพี ทรงลุ่มหลงอยู่กับโอสถอายุวัฒนะและหญิงงามเป็นเวลานานจนพระสติเลื่อนลอย เหลือเพียงเปลือกพระวรกายเท่านั้น พระองค์ทรงหลงใหลวิชาเซียน ไม่ใส่พระทัยราชการบ้านเมือง อำนาจบริหารแผ่นดินตกอยู่ในมือของโจวอ๋องจูโหย่วเจวีย จูเหม่ยกุยจิ้นหวัง และเฉาซื่อชวน หัวหน้าสำนักตงฉ่าง โจวอ๋องกับเฉาซื่อชวนเป็นเสมือนน้ำกับไฟ จักรพรรดิเซวียนเต๋อทรงคอยยุแหย่ให้สองฝ่ายต่อสู้กัน เพื่อพระองค์จะได้ทรงคอยเก็บเกี่ยวผลประโยชน์

รอจนฎีกาของอวี๋เซียน รองหัวหน้าสำนักต้าหลี่ถูกวางลงบนโต๊ะทรงพระอักษรสลักลายมังกรและหงส์ จักรพรรดิทั้งกริ้วและประหลาดพระทัย อวี๋เซียนอยู่ในชุดขุนนางสีแดงเข้ม บนอกติดภาพปักสัตว์มงคลเซี่ยจื้อ[๑] ในมือมีป้ายทำด้วยงาช้าง ยืนอยู่กลางท้องพระโรง แล้วกราบทูลว่า

---

[๑] เป็นสัตว์ในเทพนิยาย คล้ายกิเลน มีเขาเดี่ยวกลางกระหม่อม เป็นสัญลักษณ์ของความกล้าหาญและยุติธรรม

"องค์ไท่จู่จักรพรรดิหงอู่ทรงก่อตั้งหน่วยองครักษ์เสื้อแพรเพื่อให้คอยตรวจตราขุนนางฉ้อฉล องค์เฉิงจู่จักรพรรดิหย่งเล่อทรงก่อตั้งสำนักตงฉ่างขึ้นก็เพื่อป้องกันการก่อกบฏ หลายปีมานี้ภัยจากพวกขันทีรุนแรงขึ้น ราชวงศ์ฮั่นและถังล้วนสิ้นชาติเพราะพวกขันที เกล้ากระหม่อมขอให้ฝ่าบาททรงยกเลิกสำนักตงฉ่าง กำจัดกลุ่มขันทีอิทธิพล เพื่อความสงบสุขของบ้านเมืองพ่ะย่ะค่ะ! เมื่อคืนเกล้ากระหม่อมลงโทษประหารสามขันทีอิทธิพลโดยพลการ บัดนี้ขอชดใช้ชีวิตด้วยชีวิต ถึงตายก็ไม่นึกเสียใจพ่ะย่ะค่ะ!"

จักรพรรดิเซวียนเต๋อทรงใช้พระหัตถ์กวาดโต๊ะทรงพระอักษรพลางตรัสถามว่า "อวี๋เชียน สามขันทีที่ถูกประหาร หวังชิวกับจ้าวเฟิ่งไม่สำคัญหรอก แต่หลิงอู๋จี๋หลอมโอสถให้เรา มีความชอบใหญ่หลวง ทำไมเจ้าบังอาจสังหารเขา"

อวี๋เชียนกล่าว "กราบทูลฝ่าบาท นับแต่โบราณมาการหลอมยาอายุวัฒนะเป็นเรื่องหลอกลวง เกล้ากระหม่อมไม่เคยได้ยินว่ามีใครที่อายุยืนยาว ไม่แก่เฒ่ากลายเป็นเซียน มีชีวิตเป็นอมตะพ่ะย่ะค่ะ"

เฉาซื่อชวน หัวหน้าสำนักตงฉ่างอายุหกสิบสาม ท่าทางเฒ่าชรา ขนคิ้วหงอกขาวยาวลงมา สองแก้มยานห้อย มีเพียงดวงตาที่ดูล้ำลึกสุดคาดเดา เขาสวมชุดยาวลายปลาบินสีแดงทอง นิ่งเงียบมาตลอด ถึงตอนนี้จึงร้องหึ ฟังดูประหลาด แล้วกล่าวว่า "บ่าวได้ยินมาว่าก่อนเข้าประชุมใต้เท้าอวี๋ได้นำโลงศพอย่างดีใบหนึ่งมาวางไว้นอกประตูอู่เหมินแล้วเพื่อรอเก็บศพ ฝ่าบาทมีพระประสงค์จะทอดพระเนตรหรือไม่พ่ะย่ะค่ะ"

ถึงตรงนี้จักรพรรดิเซวียนเต๋อทรงหาวนอนแล้ว จึงโบกพระหัตถ์พลางตรัสว่า "เราไม่อยากดู ในเมื่ออวี๋เชียนบอกว่าชดใช้ชีวิตด้วยชีวิต เช่นนั้นก็ขังอวี๋เชียนไว้ในคุกกรมอาญา รอประหารหลังฤดูใบไม้ร่วงเถอะ"

อวี๋เชียนหลับตา ปล่อยให้ทหารถอดชุดขุนนางออกแล้วใส่โซ่ตรวน

เหล่าขุนนางราชสำนักต่างซุบซิบกันไม่หยุด อวี๋เชียนยอมสละชีวิตตนเองเพื่อกำจัดขันทีสำนักตงฉ่าง ทุกคนต่างรู้สึกนับถือ แต่ไม่มีใครกล้าช่วยเขา สายตาทุกคู่จ้องมองที่ร่างของเฉาซื่อชวน หัวหน้าสำนักตงฉ่าง

สายตาเหล่านี้ล้วนฉายแววเคียดแค้นชิงชังออกมา

เฉาซื่อชวนตีสีหน้าคล้ายไม่ยี่หระ มุมปากเชิดขึ้น

ขุนนางผู้หนึ่งที่มุมห้องก้าวออกมานอกแถวแล้วทูลเสียงดัง “กราบทูลฝ่าบาท เกิดคดีฆาตกรรมที่โรงเตี๊ยมทงโจว โปรดทรงวินิจฉัยด้วยพ่ะย่ะค่ะ”

ผู้ที่กราบบังคมทูลรายงานก็คือโอวหยางเหวินหมิ่น หัวหน้าสำนักซุ่นเทียน[๒] สีพระพักตร์จักรพรรดิเซวียนเต๋อดูเบื่อหน่ายมาก แต่ก็ทรงให้ขันทีรับฎีกาของโอวหยางเหวินหมิ่นมาทอดพระเนตร ในฎีกามีใจความว่าเผ่าถ่าซูแห่งมองโกลถวายหญิงงามสองนางให้จักรพรรดิ หนึ่งในนั้นคือสาวงามชื่อหงอวิ๋น เมื่อคืนนางถูกฆ่าตาย สถานที่เกิดเหตุเป็นห้องเก็บฟืนในโรงเตี๊ยมทงโจว ผลการชันสูตรปรากฏว่านางถูกคนวางยาพิษเสียชีวิต ที่น่าแปลกก็คือใต้ศพนางมีดอกไห่ถังปูอยู่เต็ม

ดอกไห่ถังรึ

จักรพรรดิทรงแปลกพระทัยมาก ใครกันที่ทำเรื่องประหลาดเช่นนี้ หลังจากฆ่าคนแล้วยังใช้ดอกไห่ถังรองใต้ศพ ทรงพระอักษรรายงานต่อ แล้วทรงพบว่าเรื่องที่แปลกพิลึกกว่าอยู่ตอนท้าย หลังจากหงอวิ๋นถูกฆ่าตาย หวังฟานเจ้าของโรงเตี๊ยมไปหาหัวหน้าชาวมองโกลกลุ่มนั้นเพื่อแจ้งข่าว กลับพบว่าชาวมองโกลทั้งสิบสองคนหายไปอย่างลึกลับในห้องที่ใส่กลอนประตูไว้ ครึ่งชั่วยามต่อมามีคนพบชาวมองโกลกลุ่มนี้ที่เชื่อนริมคลองต้าอวิ้นเหอ แต่พวกเขาปฏิเสธว่าไม่ได้จัดห้องปิดห้องนั้น

จักรพรรดิเซวียนเต๋อทรงแปลกพระทัยมาก

เผ่าถ่าซูเดิมสังกัดกับข่านแห่งมองโกล เวลานี้เผ่าถ่าซูผละออกจากการปกครองของข่าน เข้ามาสวามิภักดิ์ต่อราชสำนักหมิง ทุกปีจะถวายหญิงงามสองนางให้แก่ราชสำนักเพื่อแสดงความจงรักภักดี จักรพรรดิเซวียนเต๋อย่อมทรงรับด้วยความยินดี

แต่ปีก่อนหลานเฟิงซึ่งเป็นหัวหน้าเผ่าเสียชีวิตลง ยังไม่สามารถเลือกหัวหน้าเผ่าคนใหม่ เผ่าถ่าซูจึงหยุดการส่งเครื่องราชบรรณาการแก่ราชสำนัก ไม่มีแม้แต่หนังสือถวายพระพรจักรพรรดิ

---

[๒] เทียบเท่าสำนักบริหารเมืองหลวง

จักรพรรดิเซวียนเต๋อทรงครุ่นคิดจนเหม่อลอย ทันใดนั้นก็ได้ยินโอวหยาง-เหวินหมิ่นโขกศีรษะถวายบังคมแล้วทูลว่า “ฝ่าบาท คดีนี้มีเพียงผู้เดียวที่จะคลี่คลายคดีได้ นั่นก็คือใต้เท้าอวี๋แห่งสำนักต้าหลี่ เกล้ากระหม่อมขอให้ฝ่าบาทมีพระเมตตา ให้อวี๋เซียนสร้างความชอบชดใช้ความผิดพะย่ะค่ะ”

จักรพรรดิเซวียนเต๋อยังคงทรงหาว จากนั้นก็ทรงโบกพระหัตถ์พลางทรงโยนฎีกาของโอวหยางเหวินหมิ่นลงบนโต๊ะ “ทุกท่าน สำหรับคดีนี้ ให้โจวอ๋องจูโหย่วเจวียรับผิดชอบ”

โอวหยางเหวินหมิ่นยังจะกราบทูลต่อ แต่จักรพรรดิเซวียนเต๋อทรงยืนแล้วจากนั้นจึงเสด็จกลับวังท่ามกลางการแวดล้อมของเหล่าขันที

แสงตะวันฤดูหนาวสาดส่องลงบนสนามหน้าประตูอู่เหมิน

ที่นี่เป็นสถานที่ที่จักรพรรดิทรงลงทัณฑ์ขุนนาง ขณะนี้กลับดูเหมือนตลาดนัด เพราะมีโลงศพสีแดงใบใหญ่ตั้งอยู่กลางสนาม แม้โลงใบนี้จะสร้างจากไม้พื้น ๆ อย่างไม้จื่อมู่ แต่ลงน้ำมันรักหนามาก ฝีมือประกอบดีเยี่ยม มองออกทันทีว่าเป็นฝีมือของร้านโลงศพเหล่าหยางทางใต้ของเมือง ราชองครักษ์กลุ่มหนึ่งยืนออยู่หน้าโลงศพ วิพากษ์วิจารณ์กันไม่หยุด ทุกคนได้ข้อสรุปว่าชะตากรรมของเจ้าของโลงศพใบนี้คงจะร้ายมากกว่าดี คงจะชะตาขาดเป็นแน่

ขันทีสำนักตงฉ่างผู้หนึ่งเดินออกมาจากประตูอู่เหมิน

คนผู้นี้ใบหน้าขาว แขนขายาว แขวนป้ายเอวไว้ เขาคือเว่ยเสี่ยวลิ่ว ขันทีคนสนิทของเฉาซื่อชวน เว่ยเสี่ยวลิ่วเดินมาหน้าโลงใบนั้น ใบหน้าแสดงอาการสะใจออกมาทันที ราชองครักษ์นายหนึ่งตาไว เดินเข้ามาคว้าตัวเว่ยเสี่ยวลิ่วแล้วร้องด่า “ยิ้มอะไร”

เว่ยเสี่ยวลิ่วไม่ยี่หระ พูดว่า “ข้ายิ้มตนเอง เกี่ยวอะไรกับเจ้าด้วย พวกเจ้าระวังตัวให้ดี ต่อไปถ้าบังอาจมีเรื่องกับคนของสำนักตงฉ่าง ก็ต้องเหมือนอวี๋เซียนเตรียมโลงศพไว้เลย”

เหล่าราชองครักษ์เห็นอวี๋เซียนถูกจับไปขังคุกก็นึกโกรธขึ้งอยู่ก่อนแล้ว เวลานี้จึงอารมณ์เสีย สีหน้าแต่ละคนแสดงอาการโกรธเกรี้ยว แล้วเริ่มพับแขนเสื้อขึ้น

เว่ยเสี่ยวลิ่วผงะถอยสองสามก้าว เตรียมจะไปเรียกคนมาช่วย

ราชองครักษ์นายหนึ่งท่าทางอาวุโสกว่าเพื่อนจู่ ๆ ก็บุ้ยปากไปด้านหลัง สั่นศีรษะพลางพูดว่า "ช่างเถอะ"

ทุกคนเห็นแล้ว เฉาซื่อชวน หัวหน้าสำนักตงฉ่างกำลังเดินออกมาจากประตูอู่เหมิน

มุมปากเฉาซื่อชวนห้อยลงเล็กน้อย แววตาดูอ่อนล้าอย่างชัดเจน เดินมือไพล่หลังออกมา ทุกคนเคยได้ยินข่าวลือเรื่องวิทยายุทธ์ของขันทีผู้นี้ ถ้าเวลานี้เฉาซื่อชวนอาละวาดขึ้น คงคาดเดาสถานการณ์ได้ยาก

ขณะเดียวกันโจวอ๋องจูโหย่วเจวียก็เดินออกมาจากประตูอู่เหมิน

โจวอ๋องมองดูสนามกว้างตรงหน้า แล้วมองเฉาซื่อชวนด้วยสายตาเย็นชา "เฉากงกง เห็นโลงศพใบนั้นแล้วใช่หรือไม่ มีคนดูถูกว่าราชสำนักต้าหมิงเราไร้คน ปล่อยให้พวกขันทีกุมอำนาจ เวลานี้อวี๋เชียนถึงจะถูกปลดออกจากตำแหน่งถูกประหารก็จะกำจัดพวกขันที นี่แหละขุนนางเสาหลักของราชสำนัก"

สีหน้าเฉาซื่อชวนยังคงดูประหลาด

"ท่านอ๋อง ถูกปลดออกจากตำแหน่งเป็นเรื่องเล็ก แต่ถ้าถูกประหารก็ไม่มีอะไรเหลือ เมื่อวานอวี๋เชียนสังหารคนของสำนักตงฉ่างเราถึงสามคน ข้าจะจดจำไว้ ข้ารู้ว่าท่านอ๋องอยากช่วยชีวิตอวี๋เชียน แต่จักรพรรดิยังมีพระชนม์ชีพ อวี๋เชียนก็อย่าหวังว่าจะรอดชีวิตขอรับ"

เฉาซื่อชวนพูดพลางค่อย ๆ เดินจากไป

เว่ยเสี่ยวลิ่วยิ้มหยัน แล้วรีบเดินตามไป

โจวอ๋องเดินมาที่หน้าโลงศพ แล้วอดครุ่นคิดไม่ได้

ทันใดนั้นโจวอ๋องก็หันกลับมา เห็นขุนนางทั้งบู๊และบุ๋นของราชสำนักยืนอยู่ข้างหลัง แต่ไม่มีใครพูดอะไร

จักรพรรดิเซวียนเต๋อทรงเหนื่อยล้าจริง ๆ พระบิดาของพระองค์ก็คือจักรพรรดิเหรินจงจูเกาชื่อ จูเกาชื่อทรงเป็นจักรพรรดิที่ได้ชื่อว่าทรงครองราชย์สั้นมากพระองค์หนึ่ง ทรงครองราชบัลลังก์เพียงสิบเดือนก็สวรรคต ดังนั้นราชบัลลังก์

จึงตกมาถึงมือจูจานจีซึ่งเป็นรัชทายาท แล้วค่อยมาถึงพระองค์ ช่วงต้นรัชกาลจักรพรรดิเซวียนเต๋อทรงรู้สึกว่าไม่ทรงเคยชินอย่างยิ่ง ทรงพบว่ายากที่จะควบคุมเหล่าขุนนางข้างพระวรกาย ตรงกันข้าม ขุนนางแต่ละคนกลับอยากควบคุมพระองค์

ใครกันแน่ที่มีอำนาจควบคุมราชสำนัก จักรพรรดิเซวียนเต๋อตรัสถามคำถามนี้ต่อเหล่าขุนนางหลายครั้งแล้ว แต่คำตอบที่ได้ก็คือ “ทั่วแผ่นดินเป็นอาณาจักรของราชัน ทุกคนเป็นขุนนางและราษฎรของพระองค์ แต่จักรพรรดิต้องทรงฟังพวกเกล้ากระหม่อม จึงจะทรงเป็นธรรมราชา” ดังนั้นจักรพรรดิเซวียนเต๋อจึงทรงทุ่มเททรงพระอักษรประวัติศาสตร์ แล้วค่อย ๆ ทรงสันทัดในการอยู่ท่ามกลางเสือสิงห์เหล่านี้

ไม่แปลกที่จักรพรรดิจะทรงแค้นพระทัย เพราะพระองค์ทรงพบว่าราชสำนักนี้หาใช่ราชสำนักของพระองค์ไม่ แต่เป็นราชสำนักของเหล่าขุนนางใหญ่ ทุกครั้งที่มีพระดำริต่างจากคนเหล่านี้ ขุนนางต่างต้องการให้จักรพรรดิทรงเชื่อฟังพวกตน เมื่อจักรพรรดิมิอาจทรงควบคุมราชสำนักจึงมีพระประสงค์จะศึกษาวิชาเซียนเพื่อให้มีพระชนม์ชีพยืนยาว เวลานี้ผู้ที่จักรพรรดิเซวียนเต๋อทรงวางพระทัยที่สุดก็คือสหายในแวดวงลัทธิเต๋า นั่นก็คือหลิงอู๋จี๋ซึ่งช่วยพระองค์หลอมโอสถวิเศษ แต่เมื่อวานหลิงอู๋จี๋กลับถูกฆ่าตาย

จักรพรรดิเซวียนเต๋อเสด็จกลับเข้ามาวังใน สีพระพักตร์หมองคล้ำ บรรดานางกำนัลไม่กล้าเข้าใกล้ หวั่นเกรงว่าจักรพรรดิจะกริ้ว แล้วก็เป็นจริงดังคาด ไม่นานนักก็ได้ยินเสียงจักรพรรดิเซวียนเต๋อทรงขว้างถ้วยชาเครื่องเคลือบหรู่เหยาสมัยราชวงศ์ซ่งใส่พื้นจนแตกกระจาย

๓
ขุดหลุมพราง

ห้องขังในคุกกรมอาญา

อวี๋เชียนถูกใส่ขื่อและล่ามโซ่ เดินตามเจ้าหน้าที่สองนายผ่านประตูหลายชั้น แล้วรู้สึกว่าแสงแดดเลือนรางลงทุกที อากาศเย็นลงเรื่อย ๆ อวี๋เชียนวางตัวตามสบาย ดูโน่นดูนี่ระหว่างทาง พอเงยหน้าขึ้น บรรดาขุนนางที่ดูแลคุกกรมอาญาและเจ้าหน้าที่พากันคุกเข่าลงเป็นพืด หญิงชราร่างสูงใบหน้ากลม อยู่ในชุดยาวสีเหลือง สวมมงกุฎหงส์นั่งอยู่ในห้อง ขันทีสองคนถือเตากำยานและเตาถ่านยืนรอรับใช้อยู่ข้างกาย

นางก็คือพระนางจาง ไท่โฮ่ว[๑] องค์ปัจจุบัน

จูฉีเจิ้น พระโอรสของจักรพรรดิเซวียนเต๋อยังทรงพระเยาว์ ปกติจางไท่โฮ่วทรงเป็นผู้ดูแล พระนางทรงแนะนำกุศโลบายต่าง ๆ ต่อจักรพรรดิ แม้แต่เหล่าขุนนางราชสำนักก็ยังยำเกรงไท่โฮ่วพระองค์นี้ สำหรับจางไท่โฮ่วแล้วอวี๋เชียนคือขุนนางเสาหลักของบ้านเมือง หลังจากอวี๋เชียนสังหารกลุ่มขันทีอิทธิพลแล้ว พระนางตัดสินใจจะปกป้องเขา ขณะนี้เสด็จมายังคุกกรมอาญาก็เพื่อช่วยปูทางสะดวกให้อวี๋เชียน ขุนนางที่ดูแลคุกต่างรู้ดีว่าพระพลานามัยของจักรพรรดิไม่ดีนัก ล้วนอยากประจบเอาใจไท่โฮ่วอยู่ก่อนแล้ว นี่เป็นโอกาสที่หาได้ยาก ทุกคนจึงแอบ

---

[๑] พระพันปีหลวง หรือพระอัครมเหสีของจักรพรรดิองค์ก่อน

ดีใจ

จางไท่โฮ่วตรัสกำชับ

“ต้องคอยปัดกวาดห้องขังใต้เท้าอวี๋ ผ้าแพรคลุมเตียงก็ต้องเปลี่ยนทุกวัน อาหารต้องมีทั้งเนื้อทั้งเหล้า ถ้าไม่มีคำสั่ง อย่าให้ใครรบกวนเด็ดขาด ถ้าใต้เท้าอวี๋เดือดร้อน ข้าจะคิดบัญชีกับพวกเจ้า”

ไท่โฮ่วมีพระบัญชาเสร็จก็แย้มพระสรวลพลางทอดพระเนตรอวี๋เชียน

“ใต้เท้าอวี๋ ข้าพยายามพูดเกลี้ยกล่อมจักรพรรดิแล้ว ขอเพียงทรงละเว้นโทษประหารเจ้า ทุกอย่างก็จัดการง่าย ถึงยามนั้นเจ้าไปรับราชการที่หัวเมือง ผ่านไปสักสองสามปีค่อยกลับมา”

อวี๋เชียนคุกเข่าลงถวายบังคมขอบพระทัยในพระเมตตา ไท่โฮ่วทรงพยุงอวี๋เชียนให้ลุกขึ้น แล้วทรงล้วงม้วนกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาจากชายชุดฉลองพระองค์ ทรงยัดใส่มืออวี๋เชียนพลางตรัสกระซิบว่า “ข้ามีเรื่องให้เจ้าช่วย” ตรัสจบก็เสด็จกลับออกไป

คุกขังเดี่ยวที่คุมขังอวี๋เชียนเพิ่งผ่านการใช้น้ำล้างทำความสะอาด พื้นยังเปียกชื้น ผู้คุมถอดขื่อบนตัวอวี๋เชียนออกแล้วจากไป

อวี๋เชียนนั่งบนเตียง แล้วได้ยินเสียงสวบสาบเบา ๆ ใต้เตียงจึงก้มลงมอง แต่ไม่มีอะไร

เขาหยิบม้วนกระดาษที่ไท่โฮ่วทรงยื่นให้ออกมาจากชายแขนเสื้อ เปิดออกดูเป็นกระดาษเหมาเปียน[๒] สีเหลืองอ่อน มีข้อความว่า *“สหายพรรคดาวดำ แหกคุกหนีคืนวันที่สิบสี่ อย่าแพร่งพรายเรื่องนี้”*

อวี๋เชียนขมวดคิ้วเล็กน้อย

เสียงสวบสาบยังคงดังมาจากใต้เตียง

อวี๋เชียนก้มลงมอง เห็นมือขวาที่เส้นเอ็นปูดโปนยื่นออกมา

[๒] กระดาษสำหรับวาดรูป

บ่ายวันนั้นโจวอ๋องจูโหย่วเจวียนั่งอยู่ในห้องโถงใหญ่โรงเตี๊ยมทงโจว

หวังฟานและภรรยามีสีหน้าหวาดกลัว เหงื่อท่วมกายขณะมองดูขุนนางใหญ่ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ท่านนี้ ขณะที่พ่อบ้านเฒ่าคอยยกน้ำชามาให้โจวอ๋อง ยังมีคนรับใช้ถือเตาไฟเพื่อคอยให้ความอบอุ่น มีควันลอยขึ้นมาจากเตา โจวอ๋องสีหน้าวางอำนาจ โอวหยางเหวินหมิ่นแห่งสำนักซุ่นเทียนและเจ้าหน้าที่ชันสูตรยืนอยู่ข้าง ๆ

โจวอ๋องจิบชา แล้วถาม "ชาวมองโกลกลุ่มนั้น ใครเป็นหัวหน้า"

หวังฟานปาดเหงื่อพลางตอบว่า "กราบเรียนท่านอ๋อง หัวหน้าชาวมองโกลกลุ่มนั้นชื่อลู่อิน พอเข้ามาในโรงเตี๊ยมก็บอกว่าเป็นพ่อค้า ไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องนำหญิงงามมาถวายจักรพรรดิ เมื่อคืนเกิดมีคนตาย พวกเขากลับหายไปจากห้องที่ปิดมิดชิด ผู้น้อยตามไปเจอพวกเขาที่ริมคลองต้าอวิ้นเหอ พวกนั้นกลับบอกว่าผู้น้อยเป็นคนฆ่าหญิงสาวมองโกลที่ชื่อหงอวิ๋น ท่านอ๋องโปรดให้ความเป็นธรรมแก่ผู้น้อยด้วยขอรับ"

โจวอ๋องพยักหน้า แล้วถามต่อ "หญิงสาวมองโกลอีกคนอยู่ที่ใด"

หวังฟานตอบ "นางชื่ออาหนู รออยู่ในห้องกับคนอื่น ๆ ขอรับ"

โจวอ๋องโบกมือ สั่งให้ทหารไปเชิญลู่อินกับอาหนูมา จะสอบถามด้วยตนเอง

เพียงครู่หนึ่งชาวมองโกลอายุสี่สิบกว่าที่เป็นหัวหน้ากับหญิงสาวที่มีผ้าคลุมหน้าก็มาถึงห้องโถง ลู่อินเป็นผู้อาวุโสของเผ่า ร่างกำยำและอ้วนท้วน ใบหน้าอวบอูม มุมปากห้อยลงเล็กน้อย สีหน้าไร้ความรู้สึก หัวแม่มือข้างขวาสวมปลอกนิ้วหยกสีเขียว มือซ้ายคอยถูไปมาไม่หยุด เขายืนตัวตรง ไม่หวั่นเกรงต่อท่าทางวางอำนาจของโจวอ๋อง

ลู่อินประสานมือคารวะ "ท่านอ๋อง หลานเฟิง หัวหน้าเผ่าพวกเราป่วยตาย ดังนั้นผู้น้อยเป็นผู้ดูแลงานของเผ่า ชาวมองโกลทุกคนในโรงเตี๊ยมล้วนเชื่อฟังคำสั่งของผู้น้อย"

อาหนูปลดผ้าคลุมหน้าลง ดวงตานางดำขลับ จมูกโด่งเล็กน้อย ใบหน้าเด็ดเดี่ยว แสดงให้เห็นถึงความกร้านจากพายุทรายชัดเจน มองออกทันทีว่าเป็นหญิงฉลาด นางยืนอยู่ข้างหลังลู่อิน กอดกระรอกตัวหนึ่งไว้ มองดูโจวอ๋อง

อย่างไม่ตื่นกลัว

สีหน้าโจวอ๋องเรียบเฉย เขาถามว่า “ลู่อิน ตามแบบแผนที่ผ่านมา พอคณะของพวกเจ้าอยู่ห่างจากเมืองหลวงสามสิบหลี่[๓] ต้องส่งม้าเร็วมาแจ้งข่าว จากนั้นทางราชสำนักจะส่งกองราชองครักษ์ไปคุ้มครองความปลอดภัยของพวกเจ้า ปีนี้เพราะอะไรจึงไม่มาแจ้งราชสำนัก เวลานี้เกิดเหตุร้ายขึ้น เจ้าจะอธิบายต่อราชสำนักอย่างไร”

ลู่อินหน้าเสียทันที คิดในใจว่าโจวอ๋องเป็นจิ้งจอกเฒ่าอย่างแท้จริง แค่คำพูดประโยคเดียวก็โยนความรับผิดชอบในคดีฆาตกรรมนี้ให้กับชาวมองโกล เขาพูดด้วยสีหน้าราบเรียบว่า “ท่านอ๋อง สองวันก่อนพวกเราส่งหลางคุนเป็นทูตไปแจ้งข่าวต่อราชสำนักแล้ว แต่เขาไปแล้วไม่กลับมา พวกเราจึงต้องพำนักที่โรงเตี๊ยมทงโจวนี้ชั่วคราว ไม่มีใครคาดคิดว่าเมื่อคืนหงอวิ๋นจะถูกฆ่าตาย ท่านอ๋องโปรดพิจารณาด้วย”

โจวอ๋องรู้สึกแปลกใจ ทางราชสำนักไม่ได้พบชาวมองโกลที่มาแจ้งข่าว นั่นหมายความว่าเดิมคณะชาวมองโกลมีสิบสี่คน หลางคุนคนส่งข่าวหายตัวไป หงอวิ๋นถูกฆ่า จึงเหลือเพียงสิบสองคน

อาหนูเล่นกับกระรอกโดยไม่พูดไม่จา จู่ ๆ นางก็เอ่ยขึ้น “ท่านอ๋อง หงอวิ๋นถูกฆ่าได้อย่างไร ที่นี่คือเมืองหลวงแห่งต้าหมิง หงอวิ๋นยังเป็นหญิงงามที่ถวายจักรพรรดิ ท่านสมควรอธิบายเรื่องนี้ให้ชัดเจน ถ้าคดีนี้ไม่กระจ่าง พวกเราจะนำชาวมองโกลสองพันห้าร้อยคนในเผ่าก่อกบฏเจ้าค่ะ”

คำพูดนี้แทงใจโจวอ๋อง เขาสันทัดในการจัดการเรื่องราวในแวดวงขุนนาง แต่อ่อนด้อยเรื่องคดีความ ศพหงอวิ๋นยังคงอยู่ในห้องเก็บฟืนของโรงเตี๊ยม

ขณะนี้เป็นกลางฤดูหนาว ดอกไห่ถังใต้ร่างนางยังไม่มีร่องรอยเหี่ยวเฉา กลีบดอกขาวดุจหิมะรองรับใบหน้าที่สงบและชุดสีขาว โจวอ๋องหยิบดอกไห่ถังขึ้นมาดอกหนึ่ง กลีบดอกยังคงชุ่มชื้น โอวหยางเหวินหมิ่นและเจ้าหน้าที่ชันสูตรยืนสีหน้าเคร่งขรึมอยู่ข้างหลังโจวอ๋อง

---

[๓] หน่วยวัดความยาวของจีน หนึ่งหลี่เท่ากับห้าร้อยเมตร

ใครกันแน่ที่วางยาพิษสังหารหงอวิ๋น ทั้งยังโปรยดอกไห่ถังไว้ใต้ร่างนางด้วย ก่อนอื่นต้องตรวจดูว่าหงอวิ๋นถูกยาพิษอะไร โจวอ๋องหันไปมองเจ้าหน้าที่ชันสูตร เจ้าหน้าที่ชันสูตรคุกเข่าลงทันทีแล้วรายงานว่า “ผู้น้อยตรวจอาหารของหงอวิ๋นแล้ว หลังจากนางเข้ามาในจงหยวนก็ผิดน้ำผิดอากาศ ผู้อาวุโสลู่อินพอรู้วิชาแพทย์บ้าง จึงจัดยาเทียบหนึ่งในนางกิน คืนวานนี้นางไม่ได้กินอะไรเลย เพียงแต่ดื่มยาชามเดียวขอรับ”

เจ้าหน้าที่ชันสูตรพูดพลางล้วงเทียบยาออกมาจากชายแขนเสื้อ ยื่นให้โจวอ๋อง

เป็นยาสาวเย่าทัง ตัวยาประกอบด้วยสาวเย่า ตังกุย หวงเหลียน มู่เซียง ชะเอม ต้าหวง หวงหลิง และกวนกุ้ย เป็นเทียบยาพื้นๆ ใช้รักษาอาการไข้ร้อนชื้น โรคกระเพาะลำไส้และเลือดลมผิดปกติ เทียบยาเขียนด้วยตัวหนังสือแบบข่ายซู[๔] ตัวเล็ก เขียนบนกระดาษธรรมดาแผ่นหนึ่ง ดูแล้วลู่อินคนนี้เข้าใจชีวิตความเป็นอยู่ของชาวจงหยวนเป็นอย่างดี

โจวอ๋องถาม “กากยาของยาเทียบนั้นยังเก็บไว้หรือไม่”

“ในยาชามนั้นน่าจะมีหลีหลูด้วย” เสียงที่คุ้นหูดังขึ้นด้านหลังของโจวอ๋อง

โจวอ๋องหันมามอง เห็นอวี๋เชียนใส่โซ่ตรวนยืนอยู่ในสนาม ข้างหลังอวี๋เชียนเป็นชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ สวมชุดแดง คาดดาบที่เอว มีป้ายเอวแขวนไว้ ตัวหนังสือขนาดเล็กบนป้ายเป็นข้อความว่า *“หลินม่อ ราชองครักษ์วังหลวง”*

“ใต้เท้าอวี๋ เจ้ากล้าหนีออกจากคุกรึ”

อวี๋เชียนยิ้มเจื่อน แล้วยื่นแถบกระดาษสีเหลืองให้โจวอ๋อง มีข้อความว่า *“สหายพรรคดาวดำ แหกคุกหนีคืนวันที่สิบสี่ อย่าแพร่งพรายเรื่องนี้”*

นี่เป็นใบแจ้งข่าวของพรรคดาวดำ

“ท่านอ๋องจำเหตุวุ่นวายที่เกิดจากพรรคดาวดำเมื่อครึ่งปีก่อนได้หรือไม่ขอรับ สาวกพรรคดาวดำจำนวนมากถูกขังในคุกกรมอาญาเพื่อรอการประหาร เวลานี้คนของพรรคดาวดำวางแผนแหกคุกหนี พวกผู้คุมสืบรู้ระแคะระคาย

---

[๔] อักษรตัวบรรจง

ถวายรายงานต่อจักรพรรดิ แต่พระพลานามัยไม่แข็งแรง ไท่โฮ่วจึงทรงเสนอให้ผู้น้อยจัดการเรื่องนี้ ในเมื่ออวี๋เชียนกลายเป็นนักโทษแล้ว จึงถูกคุมขังในคุกของกรมอาญาห้องติดกับคนของพรรคดาวดำ รอโอกาสลงมือเพื่อสร้างความชอบไถ่โทษ จักรพรรดิมีพระดำริว่าจัดการอย่างนี้ได้จึงทรงเห็นชอบ นี่คือเรื่องราวที่เกิดขึ้นขอรับ”

โจวอ๋องเข้าใจกระจ่างแล้ว

โจวอ๋องอดรู้สึกกระอักกระอ่วนไม่ได้ เรื่องที่พรรคดาวดำวางแผนแหกคุกมีเพียงจักรพรรดิกับคนอีกแค่สองสามคนเท่านั้นที่รู้ ตนเป็นเชื้อพระวงศ์กลับถูกปิดบัง ดูท่าจักรพรรดิคงจะไม่ทรงวางพระทัยตนนานแล้ว ถ้าอวี๋เชียนสามารถสร้างความชอบได้ บางทีเรื่องที่อวี๋เชียนสังหารขันทีก็อาจจะกลายเป็นเรื่องเล็ก

อวี๋เชียนพูดต่อ “จุดมุ่งหมายที่จักรพรรดิทรงให้ขังผู้น้อยก็คือพรรคดาวดำ ไท่โฮ่วมีพระบัญชากับผู้คุมคุก จงใจให้ขังผู้น้อยไว้ในห้องที่มีอุโมงค์ลับ ตอนที่ผู้น้อยเห็นมือยื่นออกมาจากใต้เตียงก็ตกใจแทบแย่ ที่แท้เป็นราชองครักษ์หลินม่อมาพาผู้น้อยออกจากคุก”

โจวอ๋องเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “ใต้เท้าอวี๋แน่ใจว่าในยาของหงอวิ๋นมีหลีหลูหรือ”

“ในตำราสมุนไพรของต้าหมิงเราบันทึกไว้ว่าห้ามใช้ยาบางตัวร่วมกัน เรียกสั้น ๆ ว่าข้อห้ามสิบแปดประการ จะกินยาเหล่านี้พร้อมกันไม่ได้ ไม่เช่นนั้นอาจถึงตายได้ มีข้อหนึ่งในนั้นก็คือห้ามกินหลีหลูกับสาวเย่า” อวี๋เชียนมีท่าทางกังวลเล็กน้อย “ท่านอ๋อง โปรดพาผู้น้อยไปที่ห้องปิดมิดชิดห้องนั้น พอผู้น้อยไขปริศนาคดีหงอวิ๋นแล้วก็จะกลับเข้าคุก ไม่เช่นนั้นคนของพรรคดาวดำอาจจะรู้ตัว”

โจวอ๋องพยักหน้า

ทางด้านนี้ ลู่อิน อาหนู หวังฟาน และภรรยายังรออยู่ที่ห้องโถง ลู่อินเห็นคนมีโซ่ตรวนล่ามไว้เดินมาก็อดแปลกใจไม่ได้ อาหนูกลับรู้สึกว่าน่าสนใจ นางกะพริบตาหลายครั้งแล้วทำหน้าทะเล้นใส่อวี๋เชียน หลังจากโอวหยางเหวินหมิ่นแนะนำแล้ว

คนเหล่านี้จึงรู้ว่าคนผู้นี้ก็คืออวี๋เชียน ขุนนางผู้ปราบกบฏพรรคดาวดำ

ระหว่างทางลู่อินจ้องมองอวี๋เชียน แล้วถามว่า "ใต้เท้าอวี๋ ท่านบอกว่าคนของพวกเราเองใส่ยาพิษในชามยาเพื่อฆ่าหงอวิ๋น ผู้น้อยไม่เชื่อ! หรือว่าพวกเราจะใส่ร้ายเถ้าแก่โรงเตี๊ยม พวกเราจะไปกราบทูลเฉพาะพระพักตร์จักรพรรดิ"

อวี๋เชียนไม่พูดอะไร เขานั่งยอง ๆ ลงหน้าประตูห้องพัก เริ่มตรวจห้องที่ปิดมิดชิดห้องนั้น เขาดูบานประตูก่อน ประตูมีไม้ร่องสำหรับเสียบไม้ขัดประตูสามตัว ยึดด้วยตะปู ตัวหนึ่งอยู่บนกรอบประตูซ้าย อีกสองตัวอยู่บนบานประตูขวา แล้วมองดูที่พื้นด้านในของประตู เห็นบนพื้นไม้มีน้ำนองอยู่หย่อมหนึ่ง ในแอ่งน้ำมีตะเกียงที่ใส่น้ำมันเต็มเจ็ดดวง อวี๋เชียนทยอยหยิบตะเกียงขึ้นมาดูทีละอัน แล้วถามว่า "เถ้าแก่หวัง ตอนที่เจ้าเปิดประตู ตะเกียงเจ็ดดวงนี้ตั้งอยู่ที่ปากประตูหรือ"

หวังฟานพยักหน้า

ลู่อินพูดแทรกขึ้น "ตะเกียงพวกนี้มิใช่ของพวกเรา"

อวี๋เชียนยิ้มแล้วว่า "ที่จะช่วยไขปริศนาทั้งหมดนี้ได้ก็คือตะเกียงเจ็ดดวงนี้ ชาวมองโกลกำลังนอนหลับ ได้ยินเสียงหวีดร้อง จึงลุกขึ้นไปไล่ตามคนร้าย ตอนที่พวกเขาจากไปไม่ได้ปิดประตู ถึงตอนนี้มีบุคคลลึกลับย้อนกลับมาที่ห้อง แล้วลงมือทำอะไรบางอย่าง กลอุบายที่เขาทำอาศัยตะเกียงเจ็ดดวงนี้กับน้ำที่นองอยู่ ความจริงแล้วน้ำกองนั้นเกิดจากน้ำแข็งละลาย"

ลู่อินและหวังฟานแสดงสีหน้าสงสัย

อวี๋เชียนอธิบายว่า "เวลานี้เป็นช่วงที่อากาศหนาวจัด โรงเตี๊ยมอยู่ริมแม่น้ำ บุคคลลึกลับจึงหาน้ำแข็งได้ไม่ยาก ประตูมีไม้ร่องสามอัน อันหนึ่งอยู่บนกรอบประตูบานซ้าย สองอันอยู่บนบานประตูบานขวา บุคคลลึกลับเอาก้อนน้ำแข็งใส่ในไม้ร่องสองอันทางขวาก็พอ จากนั้นก็วางไม้ขัดประตูไว้บนน้ำแข็ง จุดตะเกียงพวกนี้ที่ริมประตู ปิดประตูแล้วจากไป ไอร้อนจากตะเกียงจะรมน้ำแข็งทำให้น้ำแข็งค่อย ๆ ละลาย ไม้ขัดประตูก็ร่วงลงไปในไม้ร่อง ห้องปิดมิดชิดก็เสร็จเรียบร้อย"

เขาอธิบายทั้งหมดนี้ได้อย่างมีเหตุผล

ทุกคนต่างสงสัย บุคคลลึกลับที่ย้อนกลับมาและทำกลอุบายด้วยตะเกียงเป็นใครหรือ

ทำไมบุคคลลึกลับจึงสนใจห้องพักห้องนี้

อวี๋เชียนยืนขึ้น มองดูโจวอ๋อง "ท่านอ๋อง คดีค่อนข้างซับซ้อน ผู้น้อยจะไขปริศนาดอกไห่ถังก่อน ท่านอ๋องรู้หรือไม่ว่าคนร้ายอยู่ที่ใด"

โจวอ๋องมีสีหน้าไม่พอใจ ถลึงตาใส่อวี๋เชียน คิดในใจว่าข้าจะรู้ได้อย่างไร

อวี๋เชียนถูสองมือไปมา ยิ้มแล้วว่า "ท่านอ๋อง การทำคดีต้องใช้สมองขอรับ มิใช่ท่านไขปริศนาไม่ได้ แต่เพราะขี้เกียจ คดีนี้จุดอื่นไม่มีอะไรให้เล่นงาน แต่จุดนี้ไม่สมเหตุผล ข้าขอสะกิดท่านสักหน่อย ดอกไห่ถังพวกนี้บอกพวกเราได้ว่าคนร้ายอยู่ที่ใด เวลานี้ที่ผู้น้อยต้องทำก็คือขุดหลุมพราง เชิญเจ้านั่นมาตกหลุม องครักษ์หลิน ช่วยข้าส่งจดหมายสองฉบับ ฉบับหนึ่งส่งให้จอมยุทธ์พเนจรเย่จิงหง อีกฉบับส่งให้หวังหลี นักปลูกดอกไม้ในเมือง"

อวี๋เชียนจึงให้หวังฟานเอากระดาษมาให้สองแผ่น แล้วเขียนจดหมาย

คนทั้งหมดต่างงุนงง ใต้เท้านักสืบเทวดาท่านนี้จะทำอะไรกันแน่

nanoroju